

rimeligere, om det havde været dette ærede Medlem, som havde talt om Lammesteg og Spegesild, eller hvad det nu var for Lækkerier, det ærede Medlem fra Gudme talte om.

Dernæst sagde det ærede Medlem, at den Arbejdsløshed, man vilde afhjælpe med disse Lovforslag, kunde da ikke være den nuværende Arbejdsløshed, men det maatte være den fremtidige, der sigtes til. Ja, det er jo saadan, at Arbejdsløsheden i disse Aar har været nogenlunde konstant; der har været en lille Nedgang i visse Tider, men den har alligevel hele Aaret igennem siden 1907—08 været af betydeligt Omfang baade Sommer og Vinter, og desværre har det for en stor Dels Vedkommende været de samme Folk, der ere gaaede igen som arbejdsløse, Maaned efter Maaned. Og hvis det ærede Medlem ikke rigtig har fattet, hvorledes Regelen er, gør jeg opmærksom paa, at Regelen er den, at naar man er sikret i en Arbejdsløshedskasse, faar man i et Understøttelsesaar, altsaa fra den første Dag, man begynder at faa Understøttelse, Understøttelse i et vist Antal Dage eller Uger. Det almindelige er højst 70 Dage indenfor et Understøttelsesaar; i dette Tidsrum faar man Understøttelse af Kassen; men da man jo desværre har kendt Arbejdsløshed meget længere end disse 70 Dage i disse Perioder, ere disse ekstraordinære Love traadte til bagefter, dels denne Lov om fortsat Hjælp, der eksisterede et Aar, og nu denne Lov om Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, som ogsaa foreligger til Behandling igen i dette Øjeblik.

Om de arbejdsløse, der findes i Øjeblikket, mener det ærede Medlem maaske, at det er en Selvfølge, at de i næste Maaned komme i Arbejde allesammen. Det er jo muligt, at de gøre det, men saa komme de heller ikke og kræve Hjælp, hverken af Statskassen eller Kommunekassen, saa faa de Løn for deres Arbejde, og saa klare de sig selv. Men for saa vidt de ikke komme i Arbejde, tilsigtes det selvfølgelig, at disse Love skulle hjælpe paa den Arbejdsløshed, der findes i Øjeblikket, eller de arbejdsløse, som melde sig som arbejdsløse og have opbrugt deres Hjælp fra Arbejdsløshedskassen og bagefter ikke have anden Redning end disse offentlige Understøttelser gennem de Love, som mulig maatte blive vedtagne. Man kan altsaa ikke i den Forstand tale om, at man her lovgiver om noget, der skal komme i Fremtiden, saa lidt som om noget, der eksiste-

rer i Øjeblikket; Tiden vil vise, om der bliver Arbejdsløshed til Sommer eller næste Vinter. Hvis der ikke bliver det, kan det ærede Medlem være ganske rolig, saa gaar der heller ingen Penge ud af de paagældende Kasser.

Det ærede Medlem mente, at naar man stod overfor fuldvoksne Mænd og Kvinder, skulde man ikke hjælpe; det skulde tværtimod være saaledes, at disse Mænd og Kvinder vare med til at bære Samfundets Byrder. Det er rigtigt. Fuldvoksne Mænd og Kvinder skulle naturligvis alle bestille noget, og det burde være saaledes i Samfundet, at vi alle sammen udførte vor Del af Samfundsarbejdet. Det er jo imidlertid ikke saadan. Der er nogle, som hverken behøve Arbejdsløshedsunderstøttelse eller anden Understøttelse, men alligevel leve et Liv i Herlighed og Glæde og dog ikke bestille noget. Men for de andre Folks Vedkommende, der ere arbejdsløse, er det jo overordentlig let og flot at sige: I skulle ernære jer, da I ere fuldvoksne kraftige Mennesker, og det bør ikke være eders Sag at komme og kræve Understøttelse. I skulle tværtimod bære Byrderne for Samfundet. Det er let nok at sige det, naar man ikke er i Stand til at paavise, hvor de skulle gaa hen og faa det paagældende Arbejde. Det ærede Medlem er jo, hvis de arbejdsløse Mænd melde sig, ikke i Stand til at anvise blot en eneste arbejdsløs Arbejde, saaledes at han kan forsørge sig selv og sin Familie. Det ærede Medlem husker maaske Historien fra 80erne, da Arbejderne mødte i Rigsdagen med Andragende om Hjælp, og en Højremand stod frem og sagde: De kunne bare melde sig; jeg skal nok anvise dem Arbejde. Men da der næste Dag meldte sig et Par Hundrede hos ham, var han alligevel ikke i Stand til at anvise dem Arbejde. Thi Stillingen er jo den, som det ærede Medlem ganske synes at overse, at der er Folk, der have været arbejdsløse i 2 Aar eller maaske mere, og at det ikke lader sig gøre med en flot Haandbevægelse at sige: Vi skulle ikke have Folk, der gaa paa Krykker, som hjælpes til enhver Tid.

Det ærede Medlem talte om en Ud-lænding, som havde været her og set paa det danske Folk, en Forfatter eller Nationaløkonom, eller hvad det nu var for en, og han havde sagt: Det danske Folk er ikke kraftigt, hver anden af dem gaar med Krykker. Det kunde for Resten være interessant at vide, hvem der sagde dette; det nævnedes det ærede Medlem ikke. Men